

החברותא

בס"ד ערשיק פון וישלח י"ח כסלו תשנ"ז

החברותא כטאון פנימי לחברים גלייך מס 35

פנינים יקרים

ידועה הקושיה מדוע מדליקים שמונה ימים הלא היום הראשון אינו נס והסביר הרה"ג ד' משה פינשטיין זצ"ל שהטעם שמדליקים כיום הראשון ללמדנו כי גם כיום הראשון הוא אותו נס כמו בשאר הימים. כי גם הטבע הוא כפי שאנו רואים, הוא ע"י השגחתו וצינויו של הקב"ה בבחינת מי שאמר לשמן וידליק יאמר לחומץ וידלק. (אמרות משה)

"והנה אנוכי עמך" (בראשית כ"ח ט"ו) הקב"ה מבטיח לכל אדם את מלוי השגחתו הפרטית כפי ערך שלמותו .. - עמך - (ע"פ הרמב"ם מ"ג ג')

הנה ימי חיי האדם בעולם דומים לעובר על הנהר בעת הפשרת הכפור. שלא יתכן לרקוד אז שמא ישבר הקרח תחתיו. וכן אין העת אז לעמוד ולבכות, אלא צריך לעבוד עליו בזריזות ובלי עצבות. כך צריך האדם להעביר ימי חייו בעוה"ז בשמחה וטוב לב, אבל לא בדרך קלות אלא כמו שכתוב: "וגילו ברעדה" (תהלים ב) - דברים אלו הם כלל של כל היהודות. (תורת יחזקאל ע"מ קנ"ח).

כלי שמאמין וסובר שהעולם מקרה הוא כפי אמונתו כן מנהיג עמו השי"ת והוא נתון תחת המקרה, וכשמאמין שהשי"ת משגיח בכל פרט או מצדו משגיח השי"ת בכל פרטי הבריאה לטובתו. (פתיחה לבית יעקב ח"א)

בעקבתא דמשיחא חוצפא יסגא (סוטה מה) והטעם מחמת שהם דורות שפלים והם רחוקים מן השורש כמו עקביים שהם רחוקים מן הראש... כמו ששגור בפי העולם כי הגבהות בא בהעדר הבנה והבושה לפני השי"ת שממלא כל עלמין. (דרך אמת ט"ז)

יתרחק מאד מן העצבות כי זאת המדה מביאה לאדם להיות נופל ביד יצה"ר, וטעמו מפני שכל עניני כח המדמה מונחים במדת העצבות, כי העצוב אינו בישוב הדעת, וכיון שנחסר הדעת מתגברת הנפש הבהמית (יסוד העבודה עמ' 248)

דבר ההברותא

לרגל היאר"צ של המגיד הגדול ממזריטש שחל השבת י"ט כסלו נספר מתלמידו ד"ר גארדען.

המגיד החזיר בתשובה את ד"ר גרדען והיה מרפא חולים עניים ללא תשלום, פעם אחת נכנסה אצלו נערה אחת בבהלה וצעקות, ובכתה לפניו שתיכף ומיד יבא אל אביה שהנו חולה מסוכן, והד"ר הוא המפלט האחרון שיש לה.

אמר לה שהוא מוכן לבא, והוציא בנחת מהארון את בגדו העליון, ולקח מברשת והתחיל להוריד מעליו את האבק, אח"כ לקח מברשת והתחיל לצחצח את נעליו במתינות ובנחת, ואח"כ לקח מברשת והתחיל לצחצח את מגבעתו, והכל עשה לאט ובמתינות, והנערה עמדה שם כל הזמן וידעה שכל רגע הוא יקר שאביה היה ממש גוסס, צעקה עליו מנהמת לב, הרי הוא בסוף ימות, והד"ר גארדען לא שת לדבריה, עד שפקעה סבלנותה, וצעקה רבש"ע, אני רואה שמהרפא לא יצא לי דבר רק אתה יכול לעזור לי עזור לי! ומיד אמר לה ד"ר גארדען לך לביתך לשלום ואבך יבירא ואינו צריך לי.

וביאר דבריו כי מצעקתה שאמרה שרק הוא יכול לעזור הבין שהוא כבר לא יכול לעשות כלום, ורק מה' תבא ישועתו והביאה למצב שתזעק בלב נשבר לבורא רפואות, ובזעקתה נשע אביה.

יסוד האין - יסוד הבריאה ותכלית הבריאה

ניסן תשל"ח

יצירה, של חכמה ועבודה מגנזי האין של האין סוף שהוא ב"ה, בעל החכמה ובעל הידיעה והוא שהאציל על יציר כפיו האנוש דוגמת אין של בחירה, ושתי דרכים נתן בעל הרחמים לאדם שבחר לו, את דרך החיים הנצחיים וזה משיג האדם ע"י שיוותר על דמיונות השוא שלו, התוקפים אותו ברגע זה, למען מילוי רצונו של הקב"ה ולמען קדש את שם ה' ברבים, והדרך השנית המונעת חיים נצחיים והנגרמת ע"י שיעדיף האנוש את ההרף עין של הדמיון והמחשבה הפסולה שלו שכל הורתה ולידתה לא נמשך אפי' הרף עין אחד, על פני השתוקקות הבורא וזה שמביאו על עבר פי תהום אל להט החרב המתהפכת ואחריתו מי ישורנו, אבל עצה יעץ לנו ה': "ובחרת בחיים" למען ייטב לנו ולמען נגיע אל תכליתנו.

תכלית האדם הוא להיות עם יוצרו בבחינת, תמונת ה' יביט ע"י תורתו הקדושה, כמשה רבינו עליו השלום שהעיד עליו הקב"ה, "משה עבדי בכל ביתי נאמן הוא", בכדי שיקיים האדם את שלימותה של התורה בזכירה ושמירה, ועצה עמוקה היתה זאת מלפני בורא כל העולמים, שכדוגמת שמור וזכור בדיבור אחד השמיענו הקל האחד והמיוחד, בעת אשר נח ושבת מששת ימי היצירה והעשיה, כן יהיו אף ברואיו ובראשם בחיר היצירה, האדם, בבחינת שמור וזכור במחשבה אחת היינו שמיד כשהוא זוכר עבודתו שהוא עובד את השי"ת מיד ובאותו זמן עליו לשמור עצמו מפני הצר הצורר אותו

לכבוד חברי היקר והנאמן אוצר כלי חמדה חביבי מוהר"ר ... הי"ו

אחדשה"ט

מה שברא הקב"ה בכל עולמותיו, האצילות, היצירה, הבריאה והעשיה מיסוד של תוהו ובוהו, אין והעלמה ברא. וכך עלה במחשבתו יתברך וחמד והשתוקק להעניק מטובו וחסדיו ורחמיו שהם אין סוף לבריותיו שברא מיסוד נעלם כדי שיהיה האנוש כדוגמת היצירה שאף היא כאמור לעיל נוצרה מיסוד נעלם בבחינת אין ותוהו ובוהו וכולם יחד באו מכוח עליון שצמצם עצמו בבחינות הנזכרות לעיל והוא אחד ואין שני לו כמו שאמרו הנביאים "מי הקדמני ואשלם לו" ואין שייך לגביו מושג מציאות בגלל העלמתו ורק במאמרו נבראו כל היצורים, אבל מאותו העלמה, מאותו תוהו ובוהו, מאותו אין האציל על הבריאה ואמר, כביכול, השתוקקותי היא שבאותה דוגמא שבראתי את עולמי, במאמר, שהוא ממש אין, ובגזרתי יש קיום לכל הנוצר והנברא, כך יהיו כל הנוצרים והיבראים במחשבות של אין ותוהו ובוהו.

ועל מנת להפוך רצונו זה בעולם העשיה, ברא את האנוש, נפח בו נשמת חיים והכתירו בתואר בחיר היצירה וקרא שמו אדם, ומושג יציר כפיו אינו שייך אצל הקב"ה בגלל העלמתו, וזה רק כדי לסבר את האוזן ולהמחיש לנו את עליונותו.

ולאדם זה יצק מלוא חפניים שלמות של

והקם לטורדו מן החיים הנצחיים, מיד ובאותו הזמן עליו לשמור בזכרונו כי כל מעשיו וכוחו נזונים ממקור הבלתי נדלה של האין סוף יתברך שמו,

וכל עצמו של אדם הוא גולם המוטל על הארץ בלי ידיים ורגלים, ומה לגולם שכזה כי יקום על יוצרו ויתפאר בגבורתו? וע"כ מי שעומל לראות ולמצוא ביטולו הגמור והמוחלט, את בחינת התוהו ובוהו שבו וזוכה להגיע לדרגת מה אנוש כי תזכרונו כמו שאמרו המלאכים לקב"ה בשעת בריאת האדם, הרי הוא מגיע לתכלית הבריאה היינו "מה - אנוש" כדרגת משה רבינו ע"ה "ונחננו מה", שזכה כי תמונת ה' יביט ולעדונו של הקב"ה "משה עבדי בכל ביתי נאמן הוא",

אדם זה מגיע לתמצית האין והעלמה של מציאותו לביטול בשלמות ואזי יכול גם הוא להיות שמור וזכור במחשבה אחת על אף היותו קרוץ מגוש חומר כי כך גזר השי"ת שיהיו מעשיו וברואים נחונים באותן תכונות שבהם בראם בתנאי שמבטלין עצמם בפניו ורואים ויודעים כי הם כקולמוס ביד הסופר שאין לקולמוס מעצמו ולא כלום ואלמלא יצקו בו דיו גם קולמוס לא היה ראוי להיקרא וכל היצירה נוצרת במוח הסופר אשר משתמש בקולמוס רק כדי להביא מחשבתו הפורה והמעמיקה לידי ביטוי ופרסום ברבים.

צא ולמד מפני מה ולמה צויינה אהבת יונתן ודוד במשך כל הדורות כאהבה שאינה בטלה? ומה פירוש אהבה שאינה תלויה בדבר? וכי יתכן הדבר שאנוש שהוא בעל בחירה, שכל חייו כעס ומכאובים, שהוא רק רע כל היום, שהוא מלא דמיון ופגמים, איך אפשר

שיחיה עם זולתו בלי אינטרסים? וכי מלאך הוא? הרי כל עצם ברייתו וקיומו היא מסכת שלמה וגדולה של אינטרסים, רצונות ותשוקות, ולאן נעלמו כל אלו אצל יונתן ודוד? וכי היתה זו בריאה חדשה לשעתם בלבד? אם כך הדבר מה איפוא אפשר לצפות מאיתנו שבריאה זו לא נבראה עבורנו?

אלא אמור מעתה! הרבה מלחמות במחשבות ודמיונות הילכו וקנו להם שביתה בין יונתן ודוד וכל כולם היה בעירה אחת של זעם אחד על משנהו בזמן שכבר לא היה להם אינטרס באהבתם. כבר לא היה להם סיבה וטעם להתקשרות ובודאי לא לאהבת נפש, ורצונם היה להמיט כלה וקלון האחד על השני, וכל העת חשבו מה נותן לי חברי? בשל מה צריך הקשר בינו להימשך? ומחשבות אלו נגסו בהם ללא רחמים ודמיונם פרח וליבלב כל היום ועוררם לכעס אימים, באשר היצר הרע שחפץ לאבדם ולנתקם ממקור החיות שהוא חי העולמים חשב עבורם מחשבות ודמיונות וסיפק להם הוכחות למכביר על זדונו של חברו על בוגדנותו, על אי שימת לבו אליו וכו' וכו', כדי שהבעירה תהיה ללהבה וכדי שלהבה זו תצית אש בציון ותכלה כל חלקה טובה ותמנע את הגאולה האמיתית והשלמה מלבוא.

ובעת שבקרוב בערה אש המחלוקת, שאלו שני צדיקי עולם אלו את עצמם, אחר שהיודע תעלומות לב יודע יצרם ויודע מה קרובים הם לשחוט אחד את רעהו, מה הוא הכוח שמונע אותם מלהפך את אשר זממה מחשבתם, מחשבת היצר? למה באו להם כל המחשבות הללו? ומתוך שהיו

אמיתיים ברצונם לדעת הקורות אותם,
האיר ה' עיניהם וליבם, כי יתרון האור
הוא דיוקא מו החושך וכל עצם קיומם
ביחד, הוא כדי למצוא את מציאותו
יתברך בהשגתם ולקדש את שמו ברבים
וכל זה הוא רצון הבורא יתברך
שהביאם והפגישם ביחד, וכדי שיאמר
לדבק טוב נתן להם בתחילה מחשבות
של אינטרסים מפני שמחומר קורצו
ואין מה שיכול לדבק את החומר אלא
האינטרס בלבד והראה להם נפלאות
וישועות רבות האחד ממשנהו ונתן להם
בשלב מסויים של חברותם סיפוק רב

שאין כמוהו עד שבטל כ"א את רצונו
ובחירתו בפני תבירו ולא היה לנגד
עיניהם אלא טובת החבר בלבד וכל מה
שאמר החבר קדוש יאמר לו, וככה בילו
שנים רבות משנות חייהם, אבל בשנים
אלו היו בבחינת שמור וזכור, ובעת
אשר זכרו את האינטרס שאיחד אותם
זכרו גם שלא החבר הוא שהעניק להם
האינטרס בדמות רווחה וישועה ושמרו
בליבם כי הכל מידו יתברך בא וכל
מטרת האינטרסים באו ע"מ לאחד את
הדבקים.

מבאת אורך המכתב ההמשך א"ה בגליון הבא

אמאריס קצרים צ"ג זכרי אל"ר הרא"ש א"ה סתתם הר"ר גד"ה סג"ל א"ה

הרא"ש שליט"א נשאל על זה שיעקב אבינו הסתיר את דינה מעשו כמ"ש רש"י (וישלח ל"ב כ"ג)
"ודינה היכן היתה, נתנה בתיבה ונעל בפניה שלא יתן בה עשו עיניו. ולכן נענש יעקב
שמנעה מאחיו, שמה תחזירנו למוטב. ונפלה ביד שכס". והדברים תמוהים ביותר, הרי זוהי שאיפתו
של שומר תורה ומצוות להשיא את בתו לת"ח יר"ש, ואיך באים בתיבה מאת יעקב אבינו שהסתיר את
בתו היחידה שלא תיפול בידיו של עשו הרשע שהוא כבר למעלה ממאה שנה!

הסביר ואמר, ליעקב אבינו בחיר האבות היה צריך להיות אמונה חזקה ובטחון עז ולא לפחד כלל מעשו
הרשע ולא היה צריך להסתיר אותה ועשו לא היה אפילו מרגיש בה בכלל. ואם כן היה מרגיש
הרועה לקחתה הרי זה רמז משמים שאפשר לה לדינה להחזירו למוטב! ועשו בתור בעל תשובה היה יותר
גדול מיעקב אחיו, וכל תולדות ישראל היו משתנים בזה שעשו וכל הדורות הבאים אחריו היו יהודים
שלמים. ומכיון שיעקב הכניס את דינה בתיבה, הרי העביר אותה לטבע, כך כבר יכול היה שכס לתפוס
אותה ולענותה.

ושאלתי אותו: אבל גם זקנו אברהם אבינו נהג כך והכניס את שרה בתיבה כדי שלא ירגישו
בה במצרים ושתאמר שהיא אחות אברהם, אמר לי שוב הרא"ש גם אברהם אילו היה
מתנהג באמונתו החזקה ובבטחונו היה נכנס עם שרה בלי להסתיר אותה, והמצרים לא היו כלל
מרגישים בה. אלא מכיון שהכניס אותה לתיבה, גם כן נכנסו לטבע, וכך יצא שתפסו אותה עבדי פרעה
וגדולה היתה העגמת נפש של שניהם עד שיצאו לשלום מהצרה הזאת.

שאלתי אותו שוב: אבל מה אנו באים בטענה מאת יעקב, הרי הוא התנהג כמו זקנו אברהם? אמר
לי: כל אחד מהאבות הכיר את בוראו לפי ההתבוננות שלו, ולא בגלל הירושה, ולכן
אמרים "אלוקי אברהם אלוקי יצחק ואלוקי יעקב" מפני שכל אחד הגיע להכרת אלקות מצד עצמו ולא
מצד יחוס אבותיו, ובטח יעקב לא התנהג "כנו אביו" אלא כמו שצריך לפי הכרתו באמונה הצרופה.

לתשומת לב: בעז"ה יום שישי זאת חנוכה הבעל"ט נוסעים למירון ונשארים שם לשבת

י"ל ע"ז
מערכת התברואה
עדי 3
טל: 02-5829688
ת.ד. 5080
ירושלים 91050

השמחה במעונם
הר"ר אהרן רובינפלד ומשפ' להולדת הבת
הר"ר מנחם יהושע רובינפלד ומשפ' להולדת הנכדה
למשפ' קורנדרקסלר לנשואי הבן משה שליט"א
הר"ר משולם מורנגשטרן ומשפ' לנשואי הבת